

Марія Балаогманова

(16 р., Будинок дитячої та юнацької творчості (гурток «Основи журналістики»)

м. Кузнецовськ, Рівненська обл.)

Канонада попід стелею ванної кімнати

Він чув тупіт ніг у порожній кімнаті. Звуки жвакаючих у багнюці масивних військових черевиків – берців, за ними, ніби нізвідки, механічні клацання зброї та військового спорядження, якимось зібраного, мов мозаїка, волонтерами, і, ніби через товщу води – крики. Спочатку то були перегукування. Слова якісь незрозумілі, неможливі для розуміння з-під води, проте їх значення сприймалися інтуїтивно. Команди, виклики реагування. Ноги все бігли і бігли кудись уперед, нещадно розбиваючи коричневі дзеркала калюж чобітьми.

Ворог наближався, він відчував це усім своїм нутром. Це передавали звуки, що підсилювались, вигуки, що лунали все відчайдушніше, лиця, що все глибше занурювались у вирази характерних для ситуації емоцій. Перший крик залоскотав вуха крихітними бульбашками, що линули вгору, зливались одне з одним і збільшувались, виринаючи з його вух. Це не команда, це не вигук, це справжнісінький крик. Перший крик жаху і болю.

Бульбашки повітря уже виринали з носа. Він прослідував, куди тікає його дихання, подивився вгору і побачив, як те, що постає перед його очима десь там, угорі, рябиться хвильками. Вібрує водна гладь від звуків тяжкої артилерії. Раптом щось чорне в одну мить б'є по розмитій картинці, затуляє її, і ошаленіла вода бурлить від удару. В останній момент промайнула лише резинова підошва берця. З забитими багном реберцями, вона ривком віддаляється від щойно розбитого дзеркала. Він прокидається...

Вода поспіхом виливається через вуха і зникає з подушки, ніби її й не було. Блакитні очі вдивляються у білу стелю – відтінок сірого у темряві. Де він? Як його ім'я? Симон. Симон Левчук. І він удома.

Дихання знову збите, жадібне. Він уже й не помітив, як панічно зачерпнув ротом повітря в момент пробудження; тільки прислухавшись до себе зараз, розуміє, що знову задихався уві сні. Це все вони – спогади останніх хвилин перед «відключкою» серед калюж і чужих ніг. Одна з тих речей, що будуть іще довго мучити його свідомість. Душити у снах водяними руками.

Несправжня вода лишила подушку сухою, та в ліжку все одно якимось сиро. Не голові – тілу. Симон лежачи вовтузиться тулубом. Мокро. Знову.

Левчук хоче підвестись і за звичкою подає плечима вгору, шукаючи опори лівою рукою, та долоня так і не спирається на матрац. Вона виявляється коротшою, ніж Симон її пам'ятав. Тієї ж миті спогад поштовхом вдаряє у голову. Він вже навіть не дивиться на культу. Мовчки опирається на праву руку, стискаючи і кривлячи губи, ніби від цього стане менше пекти в очах.

По дорозі до ванної щемляча гіркота відпускає. Симон іще просто не звик. Він просто досі відчуває лівий вказівний палець і кільце «Спаси и Сохрани» вісімнадцятого розміру на ньому. Але Левчук перевчиться, обов'язково. Ще до всього цього... він доволі добре володів правоцею. Звичайно ж, не так добре, як лівою, але володів. Авжеж перевчиться! «Усе буде добре, – подумки повторював Симон собі ж у дзеркалі над раковиною, – усе буде добре».

Спати більше не хотілося. Найкращий спосіб відбитись від кошмарів – походити з півгодини без сну, а потім знову пробувати заснути. На мокрий матрац він пізніше накинє сухий рушник, або просто переверне його іншою стороною до ранку, а поки треба привести себе у порядок. Він цілком може відкривати й закривати шторку над ванною правою рукою, нею ж – вправлятися з душею. Так, треба остудитись, тупо буде усе життя боятись води лишень через те, що одного разу ледь не захлинувся в калюжі під тупотом чужих ніг.

Симон знімає спідне і стає під душ. Права рука відкручує кран з холодною водою, і, поки вона не стекла до крижаної, крутить гарячу. Тепла вода не приносить особливого полегшення, але Левчук намагається переконати себе, що це так. Врешті-решт, потрібно просто пережити ще одну ніч, а на ранок доза самообману зменшиться і знову перетвориться на оптимізм та надії на краще...

Долонею правиці проводить по колючому короткому волоссю на голові, потім по лобі та змочує його. Розтирає почергово воду на обидві скроні. Тьмяне світло малопотужної лампочки мерехтить на стелі, відблиском падаючи на праву долоню, яку Симон у спонтанному поклику раптом виставляє перед очима. Червоний колір неяскавий в скупому освітленні ванної кімнати. Симон відсажується. Що це? Невже?..

З душу по холодному покриттю ванни стікає гаряча кров.

Ураз лампочка блимає тінню особливо помітно, і Симон хутко зводить голову до біленої стелі. Приливи світла, схожі на танці відсвітів вогню свічі, немов поступово розширюють стелю та стіни, а ті здаються такими крихкими, такими... тремтячими. Разом з тим труби наповнюються незнайомим гулом, не схожим на звичний тік води. Симон прислухається.

Уже в наступні секунди він з жахом відчуває, як поколює волосся на голові. Канонада. То канонада тремтить попід стінами його ванної! Треба хутчіш схватися! Куди? Пальці і існуючої, і неіснуючої руки зариваються у волосся. Думай, думай! У будинку підвал. Та чи відкритий він? А навіть якщо і відкритий, чи встигнеш добігти? А може, то їх так викурюють? А в підвалі на них вже чекають...

Зброї в квартирі також немає. Можна запастись кухонними ножами, та що вони проти вогнепальної? Аптечка. А от аптечка у нього завжди зібрана, тільки взяти під руку. Та аптечкою не захистишся, хіба що довбанеш кого-небудь по голові. Ні, потрібно терміново щось придумати. Думай, думай!..

Усе в голові перемішалось. І логічні, і нелогічні думки одночасно, і страх, і паніка, і злість Симона на себе за те, що він не може взяти себе в руки. У подібних ситуаціях він завжди був холоднокровний і зосереджений, що ж змінилось зараз? Та треба зорганізуватися!

Левчук діє швидко: правицею прибирає шторку з шляху, неіснуючою лівицею опирається об бортик ванної й перестрибує через нього. Ось він уже обома ногами на підлозі. Вона дрижить. Або труситься він. Або – обидва одночасно. Недовго думаючи, Симон кидається під ванну.

Там, під ванною, він візьме себе в руки. Там поміркує, де можна швидко дістати зброю або, може, бронежилет. Чи як втекти. Там, під ванною, поки над головою все ще тече вода-кров з незакручених кранів, під ванною, де його втрачена у бою рука майже існує.

Там, під ванною, він перечекає чергову канонаду своєї душі.

На мить чується свист, і в наступний момент снаряд влучає в стіну кімнати. Обломки цегли вриваються всередину і падають у ванну з кров'ю, що вже забила злив і ось-ось полетиться через краї посудини. Уламки пробивають ванну і обвалюються на Симона. Він лежить на спині, з розвалинами-скелями на животі та грудях, які заливає згори червоним. Плівка крові уже вкриває підлогу навколо його голови, і рівень рідини швидко збільшується. Кров заглядає у вуха, торкається скронь, підіймається до вилиць. Вода, брудна вода навкруги! Замружуючи одне око, Симон в останню мить повертає голову і дивиться, як збоку крокують чужі ноги. Під плескіт кроків кров забивається у ніздрі.

Він прокидається...

